

лософия, като Бурдалу, Паскала, подражянето на Исуса Христа, Филотея, и проч., сичкитѣ таквизи книги, които като се прочетжтъ съсъ една тѣсна и злонамѣренна мисль, която се има за честита, че е могла да имѣ критикува лишеньето на вкусьтъ или слабостѣта на разсѣжданъето, отблѣсватъ се и за съкоги се прѣзиратъ ; нѣ които като се четжтъ безъ прѣдубѣждење и съсъ благосклонность, учѣжтъ една дълбока философия, ещественна храна за сърдцето и за умьтъ.

По послѣ нѣкои отъ тия набожни книги ни се дадохъ като даръ отъ императорьтъ, нѣ съсъ запрѣщенье да не държимъ никоя друга която може да послужи на литературнитѣ ни занимания.

Тоя даръ ни се даде на 1825, по молбата на единъ исповѣдникъ Далматинець, когато ни бѣхъ испроводили отъ Виена, отецъ Стефанъ Павловичъ, който станж Катарски владика, слѣдъ двѣ години послѣ. На него сми още длѣжни за службата, която ни се най послѣ позволи, и която ни сѣ отказувахъ, по причина, че не можяли да ни водѣжтъ у черкова, и да ни държѣжтъ двама по двама, както е было заповѣдано.

Като бѣше невъзможно едно толкосъ голѣмо раздѣляње, отивахми на службата раздѣлени на три купница: единъ купъ върху одърьтъ на музиката, единъ други подъ тоя одъръ, за да не можемъ да се видимъ; и третиятъ въ единъ малъкъ прусьтъ, отъ дѣто се виждаше въ черкова прѣзъ една рашетка.

Тогази имахми Марончели и азъ, за другари шесть затворници, на които отсѣжданъето бѣше понапрѣшно отъ нашето, нѣ бѣше ни запрѣтено да си говоримъ помѣжду си. Двама отъ тѣхъ на Венеция,